

1:e pris Kategori C

En berättelse om hopp, om att se ljuset som trots allt finns där. Författaren använder sig av den yttre världens mörker och ljus för att beskriva huvudpersonens psykiska ohälsa. När den yttre världens sol bryter igenom själens mörker lyckas huvudpersonen rädda sig själv. Ett skickligt berättargrepp.

”Sprucket löv” av Alva Svenning

Det var grått ute utan det minsta solljus. Inte en enda solstråle gick att se. Inte ens en liten glimt av solljus. Blommorna hade bruna blad som snart skulle falla. De skulle snart falla och gå sönder så fort de nuddade marken. Falla i små bitar som sedan skulle föras vidare med vinden. De skulle slitas från varandra medan vinden tog dem åt olika håll. Åt olika liv med så många skillnader att det ibland skulle verka ofattbart att de kom från samma kärna. Att de i grunden bar på samma historia. Att de i grunden hade fler likheter än vad man trodde vid första anblick. Men är det inte så det är med allt? Allt faller väl isär? Allt dras väl isär från varandra? Någon gång går väl allt sönder?

Kanske var det en överdrift eller en dramatisk iakttagelse men det var min. Det var min bild av saker och ting. Den hade jag trots allt rätt till för den skadade ingen. Eller egentligen skadade den väl mig men det spelade ingen roll. Det var inte direkt något väsentligt. Något som någon behövde lägga någon tid på att fixa. För gissa vad? Jag gick inte att fixa igen precis som löven som försvann från varandra. Bitarna från ett löv skulle aldrig finna sin väg tillbaka igen. De kunde vara på olika kontinenter. Samma sak var det med mig egentligen förutom delen med olika kontinenter. Hela jag var brusten och jag visste för all del inte var bitarna hade tagit vägen. Om jag någonsin hade haft bitarna eller om jag bara hade haft illusionen av att jag hade bitarna. För man uppskattar aldrig riktigt det man har innan det försvinner eller hur? Man vet inte riktigt helt vad man har innan det försvinner.

Medan jag gick på den nötta trottoaren som även den var söndrig med sprickor rann mina tårar. Egentligen visste jag inte varför de gjorde det för det hjälpte mig inte. Det skulle inte direkt leda till något positivt eller att jag helt plötsligt skulle må bättre. Jag visste exakt vart någonstans jag skulle gå men ingen annan visste det. För det precis som så mycket annat var min lilla hemlighet. Mina djupaste hemligaste hemligheter som ingen någonsin skulle få reda på. Speciellt inte när de precis som jag skulle försvinna. Att försvinna är något som många verkar drömma om. Jag såg inte det som någon dröm utan som en sista utväg. Det var ingen dröm att försvinna för det fanns alltid något man inte ville försvinna från. Någon liten solstråle i den mörka himlen brukade finnas. Att försvinna för mig handlade om att bli av med den envisa smärtan. Jag hade försökt att vara envis för att kämpa emot. Att slåss, sparkas, skrika, bönfälla, gråta och vråla men inget verkade hjälpa. Det ledde i slutändan till fler förluster än vinster.

Vinden tog tag i mitt hår så att det blåste runt som det alltid gjorde när jag närmade mig havet. Men jag skulle inte ner till stranden för att svalka mig. I stället för att bege mig neråt så skulle jag klättra uppåt. Så med samma bestämda steg som innan gick jag mot den stora bron som fanns en bit bort. Jag gick längs vågorna som närmade sig stranden. En gång hade någon sagt till mig att livet gick i vågor. Ibland gick det neråt och ibland gick det uppåt. När jag hade hört orden hade jag litat på dem. Tills jag märkte att det inte alls gick i vågor för mig. Det var en situation där jag helst inte hade velat vara unik.

Tro mig, jag hade hellre velat smälta in i det fallet. I stället för att gå i vågor verkade mina känslor stå still. Som en sjös yta egentligen. Från det yttre glittrade den välkomnande men botten var djup och mörk. Botten hade fler monster än vad någon någonsin hade kunnat föreställa. Monster som ingen någonsin skulle kunna älska så därför gömde jag dem. Det hördes egentligen i ordet. Som liten lärde sig alla att monster var något man skulle akta sig för. Monster var något som kunde skada en.

Efter ett tag kom jag upp på bron som var helt tom. Det var inga bilar och inga människor. Det var bara jag, havet, kylan, den gråa himlen och hemligheterna. Kanske var det poetiskt enligt några. Eller metaforiskt på något sätt. För mig var det inget av det. För mig var det inte riktigt ett avsked heller. För även om jag hade överlevt den senaste tiden så hade jag inte levt. Jag hade inte riktigt funnits utan varit en blek skugga av mig själv. Andra kanske skulle se mig som om jag fått hjärnsläpp. Kanske hade jag fått det också. För ärligt talat visste jag inte vad jag tänkte eller vad jag ville för den delen. Det enda jag visste med varje hjärtslag mitt hjärta slog var att jag ville komma bort från smärtan som bet tag i mig. Smärtan som kramade om mig tills det kändes som om jag inte kunde andas längre. Smärtan som tog och tog tills ingenting var kvar. Tills varje del av mig var helt borta. Varje liten del som hade varit en skatt. Som hade varit en byggsten i personen jag var. Alla solstrålar drogs bort tills det var ett grått moln kvar. Allting hade tagits ifrån mig. Det var inte bara alla andra som hade förlorat mig utan jag hade förlorat mig själv. Jag hade sörjt förlusten av mig själv också.

Jag drog upp armen på min ena arm. När jag hade dragit upp den kunde jag se de tydliga ären. Det var det enda beviset jag hade på att jag hade slagits. Att jag hade kämpat även om ingen annan kunde se det. För jag hade kämpat i mitt inre och inte i det yttre. Saker hade hänt i mitt inre och inte i mitt yttre. Med en skakig hand rörde jag vid strecken som täckte hela armen. Det blev lite svårare att andas medan tårarna trängde sig ut. Det var som om varje tår ville komma ut först. Som om varje tår ville vinna genom att komma ut. Ingen av tårarna verkade förstå att ingen vann. Det fanns ingen vinnare mellan dem. För alla tårarna kändes som ett bevis på att jag hade förlorat. På att jag hade misslyckats. Jag visste egentligen inte om ären på min arm var ännu ett tecken på min förlust.

Hela jag kändes som ett levande bevis på misslyckande. På förlust. Medan andra var födda för att förändra världen var jag ett exempel på vad man inte skulle vara. Kanske låter det som om jag tyckte synd om mig själv. Som om jag överdrev allting för saker kunde inte vara så gråa. Men jag överdrev inte. Varken för mig själv eller för andra.

Jag ställde mig på kanten av bron och tittade ut över havet. Jag vet inte om jag hoppades på att se något speciellt eller inte. Om jag önskade att någon skulle rädda mig eller inte. Men jag såg inget annat än ett djupt hav. Ett hav som säkert dolde mer än vad de flesta trodde vid första anblick. Jag blundade men något träffade mitt öga. Något värmdes mitt ena ögonlock. När jag öppnade ögonen bländades jag nästan av det starka ljuset jag möttes av. Solstrålar växte ut över hela den gråa himlen. De hittade fram genom de gråa tjocka molnen. Det kändes som om varje solstråle hittade fram till mig. Det kändes som om varje solstråle var där för mig på något sätt. Som om de sett min långa kyla och förstod att jag behövde värme. Att jag behövde något speciellt.

Jag kan äntligen se allting. Jag kan se alla färger, all värme, all kärlek och alla vackra ting. Jag kan fortfarande se allt det mörka men det känns inte lika skräckinjagande när jag kan se det andra också. Jag kan se delar som brustit hitta tillbaka till varandra. Hitta hem till varandra. Vissa dagar är mörka med tårar och skrik. Andra dagar är ljusa med skratt och kärlek. Jag har äntligen hittat till mina vågor som jag föredrar framför det stilla vattnet. Hur jag gjorde det vet jag inte men det kanske är okej. Det kanske är okej att inte veta allting hela tiden, även om det är skrämmande. Jag fick kämpa för att hitta

mina vågor. Det är en av sakerna jag vet. En annan sak är att jag är tacksam för solstrålarna som hittade fram i mörkret och inspirerade mig att göra samma sak.